

# Daniels Bog – hundrede og treogtyve

## *Åbenbaringen af den profetiske betydning af Daniel 11:40*

Jeff Pippenger

2024-03-08

Vers fyrrer i Daniel 11 er et af de mest dybsindige vers i Guds ord, ligesom Daniel 8,14. Vers fyrrer er fremstillet ved floden Hiddekel, og floden Ulai repræsenterer Daniel 8,14.

Vers fyrrer begynder med ordene: „og ved endens tid“, hvorved det specifikt fastslås, at begyndelsen af verset er 1798. Versets enoghalvtreds ord blev forseglingen taget af i 1989, da det blev erkendt, at de på det tidspunkt identificerede Sovjetunionens sammenbrud. Disse enoghalvtreds ord i verset repræsenterer både endens tid i 1798 og dernæst endnu en endens tid i 1989. Alfa og Omega satte sin underskrift på verset for alle, som er villige til at se og høre. Endens tid for både den første og den tredje engels bevægelser er repræsenteret i dette ene vers.

Det følgende vers angiver, hvornår pavedømmet, fremstillet som kongen i nord, erobrer De Forenede Stater, fremstillet som det herlige land, ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Derfor er det, skønt ordene i vers fyrrer angiver endetiden i 1798 som begyndelsen og endetiden i 1989 som afslutningen, i virkeligheden sådan, at den profetiske historie, som fremstilles i vers fyrrer, ikke fuldendes før vers enogfyrrer, når kongen i nord erobrer det herlige land. Dette betyder, at historien fra Sovjetunionens sammenbrud i 1989 indtil den snart kommende søndagslov i vers enogfyrrer repræsenterer De Forenede Staters historie fra præsident Ronald Reagan indtil den snart kommende søndagslov. Den historie omfatter den 11. september 2001 og videre frem til timen for det store jordskælv i Åbenbaringen kapitel elleve.

Da verset først blev åbnet, blev der fremført et argument imod sandheden, nemlig at „Pippengers påstand om, at verset fremstiller historien fra 1798 og frem til søndagsloven, var en absurd påstand, for vers i Bibelen repræsenterer aldrig så lange perioder af historien.“ Vi havde ikke overvejet spørgsmålet om, hvorvidt der findes en grænse for den tidsperiode, som kan være indeholdt i ét vers, men vi kom straks i tanke om, at Åbenbaringen kapitel tretten, vers elleve, identificerer netop den samme historie, og det gør det i ét vers. Historien om dyret fra jorden begyndte i 1798, og at dyret fra jorden taler som en drage, opfyldes ved den snart kommende søndagslov.

"Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, blev tvunget til at ophøre med forfølgelsen, så Johannes en ny magt stige frem for at gentage dragens røst og videreføre det samme grusomme og gudsbespottelige værk. Denne magt, den sidste som skal føre krig mod kirken og Guds lov, blev symboliseret ved et dyr med lammehorn." Signs of the Times, 1. november 1899.

Hvis en person havde behov for at være teknisk, dækker vers fyrrer historien fra 1798 frem til vers enogfyrrer, og i vers enogfyrrer identificeres søndagsloven; således er vers fyrrer, i modsætning til det ene vers i Åbenbaringen kapitel tretten, faktisk en smule kortere, fordi søndagsloven står i det næste vers, hvorimod i Åbenbaringen kapitel tretten er perioden fra 1798 til søndagsloven indeholdt i ét vers. Søster White oplyser os om, at den „samme profetiske linje“, som findes i

Daniels Bog, føres videre i Johannes' Åbenbaring, og Åbenbaringen kapitel tretten, vers elleve, går let hen over vers fyrre, hvis man vælger at anvende princippet linje på linje.

Når man faktisk anvender princippet om linje på linje, ser man, at vers fyrres fremstilling af Åbenbaringen trettens jorddyr (De Forenede Stater), som i vers fyrre fremstilles ved „vogne, skibe og ryttere“, forandres fra et lamlignende dyr med to horn i 1798 til et dragetalende dyr ved den snart kommende søndagslov, og også at det lamlignende dyr har to horn.

Vers fyrre repræsenterer også de symbolske halvfjerds år, hvori Tyrus' skøge glemmes; thi de halvfjerds symbolske år er som én konges dage, og en konge er et kongerige. På grundlag af vers fyrre og linjen i Johannes' Åbenbaring kapitel tretten er det kongerige i Bibelens profeti, som hersker i de halvfjerds symbolske år i Esajas kapitel treogtyve, dyret af jorden, som har to styrkens horn. Dyret af jorden begynder med to styrkens horn, der repræsenterer republikanisme og protestantisme, men idet historien i vers fyrre nærmer sig sin opfyldelse i vers enogfyrre, identificeres dets to profetiske styrker da som „skibe“ (økonomisk magt) og „stridsvogne og ryttere“ (militær magt).

I de halvfjerds symbolske år i Esajas kapitel treogtyve bliver Tyrus' skøge, som i vers fyrre er kongen i nord, glemt. Men ved afslutningen af de halvfjerds symbolske år vil hun på ny bedrive hor med jordens konger, sådan som det skete i historien forud for Sovjetunionens sammenbrud, da alle historikere bekræfter, at præsident Reagan sikrede sig en hemmelig alliance med Bibelfroftiens antikrist med det formål at bringe Sovjetunionen til fald. I perioden op til 1989 havde Reagan allerede indledt et hemmeligt ulovligt forhold til syndens menneske; således begyndte Nebukadnezars musikere at øve den melodi, som den glemte skøge var begyndt at synge. Johannes Paul II's verdensomspændende tjeneste uden fortilfælde var i netop denne historie begyndelsen på den „sang og dans“, der fik „hele verden“ til at „undre sig over dyret“.

Vers fyrre repræsenterer også historien om den laodikæiske adventisme, som begyndte i 1798 som Sardes; derpå antog de i Sardes det lys, som var blevet åbnet, og dernæst udgik den filadelfiske bevægelse fra Sardes. Da den filadelfiske bevægelse forkastede lyset fra 1856, overgik den derpå fra at være en bevægelse til den laodikæiske menighed i 1863. Denne menighed er derfor bestemt til at blive udspyt af Herrens mund i vers enogfyrre, hvilket er den snart kommende søndagslov. Vers fyrre repræsenterer ikke blot De Forenede Staters historie, men også den laodikæiske adventismes historie.

Det laodikeiske adventisme fik den guddommelige belysning fra Guds Ord som sit ankerpunkt og sin styrke, og Amerikas Forenede Staters regering fik den guddommelige belysning fra De Forenede Staters forfatning som sit ankerpunkt og sin styrke. Begge begyndte profetisk som horn i 1798, og ved afslutningen af de halvfjerds symbolske år vil det frafaldne republikanske horn og det frafaldne protestantiske horn forenes som ét horn og tale som en drage.

Vers fyrres to horn er regeringen og den udvalgte menighed, som repræsenterer to profetiske linjer, der løber sammen, for de fremstilles som to horn på ét og samme dyr. Hvor end dyret går, går de to horn også, og de gør det i den samme profetiske historie. Protestantismens horn har en dobbelt profetisk natur, repræsenteret ved Laodikea og Filadelfia. Republikanismens horn har ligeledes en

dobbelt profetisk natur, repræsenteret ved de republikanske og demokratiske politiske partier. Den anden af hver af hornets dobbelte naturer kommer op sidst og kommer op højere, ifølge Daniel kapitel otte.

Så løftede jeg mine øjne og så, og se, foran floden stod en vædder, som havde to horn; og de to horn var høje, men det ene var højere end det andet, og det højeste kom frem sidst. Daniel 8:3.

De tofoldige kendetegn ved hvert horn illustreres i Kristi linje ved saddukæerne og farisæerne, hvilket i det republikanske horn svarer til liberalisme (pro-slaveri, demokrati, woke-isme og globalisme) og konservatisme (anti-slaveri, en konstitutionel republik, traditionalister, MAGA). De tofoldige kendetegn ved det protestantiske horn svarer til Filadelfia og Laodikea. Der er ikke en fuldkommen parallel mellem de to horns opdeling i et tofoldigt symbol, for hverken progressiv liberalisme eller konservativ MAGA-isme kommer ud på den rette side af spørgsmålet om søndagsloven, for farisæerne og saddukæerne forenedes ved korset; men ved den snart kommende søndagslov, som blev forbilledliggjort ved korset, bliver Laodikea udspyet af Herrens mund, og det filadelfiske horn løftes da op som et banner. Ikke desto mindre fremstilles begge horns tofoldige natur ved den teologiske strid mellem farisæerne og saddukæerne, og budbringeren til hedningerne (Paulus) havde tidligere i Kristi historie været en farisæer af farisæere.

Metodologien for den sildige regn, idet den er bud på bud, frembringer stort lys i vers fyrre, når den anvendes. Åbenbaringen kapitel to til atten er alle i overensstemmelse med vers fyrre. Vidnesbyrdet om Tyrus' skøge i Esajas kapitel treogtyve stemmer overens med verset. Naturligvis er der flere andre skriftsteder, som skal lægges hen over vers fyrre, men måske er den mest betydningsfulde anvendelse af vers fyrre som bud på bud selve vers fyrre.

I vers fyrre fremstilles både endetiden i 1798 og endetiden i 1989. Dette leder den profetiske studerende til at lægge endetiden i 1798 hen over endetiden i 1989. Når dette gøres, frembringer historien i vers fyrre to linjer, som hver begynder i 1798 og fortsætter indtil den snart kommende søndagslov i vers enogfyrre. Den linje, som begynder i 1798, identificerer det indre budskab hos Guds folk i de sidste dage, og den linje, som begynder i 1989, identificerer det ydre budskab hos Guds folk i de sidste dage i netop den samme historie. Vers fyrre rummer derfor i sig selv den symbolik, som er fremstillet ved det samme indre og ydre profetiske forhold mellem de syv menigheder og de syv segl i Johannes' Åbenbaring. Og dette profetiske fænomen er fremstillet i ét vers, bestående af enoghalvtreds ord!

Milleritterne erkendte de syv menigheders og de syv segls indre-ydre budskab, men de erkendte også, at de syv basuner ligeledes repræsenterede en tredje sandhedslinje, som var et element i den historie, der fremstilles ved de syv menigheder og de syv segl. Basunerne var, som Miller udtaler, »de særegne domme«, der blev bragt over Rom. Milleritterne forstod, at Guds domme, repræsenteret ved de syv basuner, var forbundet med de syv menigheders historie og den parallelle historie om de syv segl.

Vers fyrre omfatter historien om den 11. september 2001, og i vers fyrre er den profetiske linje om de syv basuner derfor også afstemt. Den første engel ankom i 1798 for at forkynde dommens begyndelse i 1844. Denne dom inddeles i en undersøgende og en eksekverende dom. Historien i

vers fyrre er historien om den undersøgende dom, og historien fra vers enogfyrre og fremskridt, indtil Mikael står frem, og de syv sidste plager udgydes, er historien om den eksekverende dom.

Den fuldbyrdende dom begynder, når Amerikas Forenede Stater taler som en drage.

„De lammelige horn og dragestemmen i symbolet peger på en slående modsigelse mellem bekendelserne og den praksis hos den således fremstillede nation. Nationens ,tale‘ er dens lovgivende og dømmende myndigheds handling. Ved en sådan handling vil den gøre disse liberale og fredelige principper til skamme, som den har fremført som grundlaget for sin politik. Forudsigelsen om, at den vil tale ,som en drage‘ og udøve ,hele det første dyrs magt‘, forudsiger tydeligt en udvikling af den intolerance og forfølgelses ånd, som blev åbenbaret af de nationer, der er fremstillet ved dragen og det leopardlignende dyr. Og udsagnet om, at dyret med de to horn ,får jorden og dem, som bor deri, til at tilbede det første dyr‘, viser, at denne nations myndighed skal udøves ved at håndhæve en eller anden skik, som skal være en hyldesthandling mod pavedømmet.“ The Great Controversy, 443.

Når Amerikas Forenede Stater „taler“ og håndhæver den snart kommende søndagslov, „taler“ den „anden røst“ i Åbenbaringens attende kapitel ved at kalde mænd og kvinder ud af Babylon.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen, som sagde: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Thi hendes synder er nået lige til himmelen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger. Giv hende igen, ligesom hun har givet eder igen, og gengæld hende dobbelt efter hendes gerninger; skænk hende dobbelt i det bæger, som hun har skænket i. Åbenbaringen 18:4–6.

I vers enogfyrre, når De Forenede Stater taler, kaldes de, som endnu befinder sig i det trefoldige miljø i det moderne Babylon, ud, når den „anden røst“ i Johannes' Åbenbaring kapitel atten taler. De, som da kaldes ud, fremstilles i vers enogfyrre som „Edom, Moab og de fornemste af Ammons børn“. I verset undslipper de, som fremstilles i det trefoldige symbol på det moderne Babylon, kongen af nordens hånd (pavedømmet). Det hebraiske ord „undslipper“ betyder at undslippe ved glathed, og dets iboende betydning er, at undslippelsen sker fra noget, som forud for undslippelsen havde holdt dem, der undslipper, i fangenskab.

Han skal også trænge ind i det herlige land, og mange [lande] skal omstyrtes; men disse skal undslippe af hans hånd, nemlig Edom og Moab og de fornemste af Ammons børn. Han skal også række sin hånd ud mod landene, og Egyptens land skal ikke undslippe. Daniel 11:41, 42.

I vers toogfyrre overvinder pavedømmet (kongen i nord) sin tredje geografiske hindring, når det indtager Egypten, som er et symbol på De Forenede Nationer, sådan som dette forudsiges ved Herodes' fødselsdag, da han bukker under for Salomes bedrageriske dans (De Forenede Stater), datter af Herodias (pavedømmet). Dette identificerer det tidspunkt, hvor De Forenede Nationer (de „ti konger“ i Åbenbaringen sytten) går med til at give deres rige til dyret i én time. Den ene time er timen for Åbenbaringen elleves „store jordskælv“ og den „time“, da Babylons skøge dømmes. I vers toogfyrre skal Egypten (De Forenede Nationer) „ikke undslippe.“

Det hebraiske ord, der oversættes som „undslippe“ i vers toogfyrre, er et andet end det hebraiske ord i vers enogfyrre. I vers toogfyrre betyder ordet „undslippe“ „ikke at finde nogen udfrielse“, men vers enogfyrre angiver, at de, som forud for den snart kommende søndagslov har holdt i hånd med pavedømmet, derefter undslipper som ved glathed. Forud for timen for søndagslovens krise har de i det moderne Babylons fællesskab accepteret den sataniske forestilling, at søndag er Guds tilbedelsesdag. Når dyrets mærke håndhæves, kan et menneske enten acceptere det af hvilken som helst grund eller faktisk tro, at det er således. At tro det er at modtage mærket i panden, og blot at acceptere det er at modtage mærket i hånden.

De, der undslipper pavedømmets hånd ved søndagsloven, forkaster den sataniske forestilling, at Guds tilbedelsesdag er solens dag, netop på det tidspunkt, hvor De Forenede Stater og De Forenede Nationer slår sig sammen med Roms skøge, den pavelige magt, nordens konge.

„De protestanter i Amerikas Forenede Stater vil være de første til at række deres hænder ud over kløften for at gribe Spiritualismens hånd; de vil række ud over afgrunden for at slutte hænder med den romerske magt; og under indflydelsen af denne trefoldige forening vil dette land følge i Roms fodspor ved at nedtræde samvittighedens rettigheder.“ The Great Controversy, 588.

Det er vigtigt at tage sig tid til at fremlægge strukturen i de sidste seks vers i Daniel elleve, mens vi fortsætter vore overvejelser over vers fyrre. Nordens konge, som er det moderne Rom, overvinder tre geografiske hindringer for at blive etableret på jordens trone. Det hedenske Rom overvandt tre geografiske hindringer, ligesom det pavelige Rom gjorde; således overvinder det moderne Rom sydens konge (det tidligere Sovjetunionen) i vers fyrre, og dernæst det herlige land (De Forenede Stater) i vers enogfyrre, og derefter Egypten (De Forenede Nationer) i versene toogfyrre og treogfyrre.

Men, som det foregående citat fra søster White påviser, rækker De Forenede Stater samtidig hånden ud til pavedømmet og De Forenede Nationer. Den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet fuldbyrdes ved den snart kommende søndagslov, skønt Daniel kapitel elleve, vers enogfyrre til treogfyrre, identificerer den samtidige erobring i rækkefølge. Den rækkefølge, der fremstilles, repræsenterer begivenhedernes forløb, men de fuldbyrdes alle ved den snart kommende søndagslov.

På det tidspunkt “taler” den “anden røst” i Åbenbaringen atten netop dér, hvor De Forenede Stater “taler”. Gud taler dér og når Satan taler. I vers fireogfyrre foruroliger efterretninger fra øst og nord kongen i nord, og det endelige pavelige blodbad indledes. Vers fireogfyrre begynder, ligesom vers toogfyrre og treogfyrre, i vers enogfyrre, når den mægtige engel i Åbenbaringen atten begynder sit kald til sin anden hjord om at komme ud af Babylon.

Det budskab, Han fremfører, er det budskab, som identificerer islam i det tredje ve som Hans redskab til dom og til straffen over Babylons skøge. Islam fremstilles som „tidenderne fra øst“, og pavedømmet (den falske konge fra nord) er „tidenderne fra nord“. Daniel 11,40 identificerer den undersøgende dom, og vers 41 til 45 identificerer den fuldbyrdende dom.

Vi vil fortsætte vor behandling af vers fyre i Daniel elleve i den næste artikel.

„Ved en lejlighed, mens jeg var i New York City, blev jeg i nattens timer kaldet til at se bygninger rejse sig etage efter etage mod himlen. Disse bygninger blev garanteret som brandsikre, og de blev opført for at herliggøre deres ejere og bygherrer. Højere og stadig højere rejste disse bygninger sig, og i dem blev de kostbareste materialer anvendt. De, som disse bygninger tilhørte, spurgte ikke sig selv: ‘Hvordan kan vi bedst herliggøre Gud?’ Herren var ikke i deres tanker.“

„Jeg tænkte: ‘Ak, om de, der således investerer deres midler, kunne se deres handlemåde, sådan som Gud ser den! De ophober prægtige bygninger, men hvor tåbelig er deres planlægning og udtænkning i Herskeren over universets øjne. De grunder ikke med alle hjertets og sindets kræfter over, hvordan de kan herliggøre Gud. De har mistet dette af syne, menneskets første pligt.’“

“Efterhånden som disse prægtige bygninger rejste sig, frydede ejerne sig i hovmodig ærgerrighed over, at de havde midler til at tilfredsstille selvet og vække deres naboers misundelse. En stor del af de penge, som de således investerede, var erhvervet ved udpresning, ved at udbytte de fattige til det yderste. De glemte, at der i himmelen føres regnskab over enhver forretningstransaktion; enhver uretfærdig handel, enhver bedragerisk handling er dér optegnet. Tiden kommer, da mennesker i deres svig og frækhed vil nå et punkt, som Herren ikke vil tillade dem at overskride, og de skal lære, at der er en grænse for Jehovas langmodighed.

“Det næste syn, der blev ført forbi mig, var en brandalarm. Mænd så på de høje og angiveligt brandsikre bygninger og sagde: ‘De er fuldstændig sikre.’ Men disse bygninger blev fortæret, som var de lavet af beg. Brandvæsenets sprøjter kunne intet udrette for at standse ødelæggelsen. Brandmændene var ude af stand til at betjene sprøjterne.

“Jeg er blevet undervist om, at når Herrens tid kommer, hvis der ikke er sket nogen forandring i stolte, ærgerrige menneskers hjerter, da vil mennesker erfare, at den hånd, som havde været stærk til at frelse, vil være stærk til at ødelægge. Ingen jordisk magt kan standse Guds hånd. Intet materiale kan anvendes ved opførelsen af bygninger, som vil bevare dem fra ødelæggelse, når Guds fastsatte tid kommer til at sende gengældelse over mennesker for deres tilsidesættelse af Hans lov og for deres selviske ærgerrighed.

„Der er ikke mange, selv blandt undervisere og statsmænd, som forstår de årsager, der ligger til grund for samfundets nuværende tilstand. De, som holder regeringens tøjler, er ikke i stand til at løse problemet med moralsk fordærv, fattigdom, armod og tiltagende kriminalitet. De kæmper forgæves for at bringe erhvervslivet ind på et mere sikkert grundlag. Hvis mennesker ville give større agt på Guds ords undervisning, ville de finde en løsning på de problemer, der forvirrer dem.“

”Skrifterne beskriver verdens tilstand umiddelbart før Kristi andet komme. Om de mennesker, som ved røveri og udbytning samler sig store rigdomme, står der skrevet: »I har samlet jer skatte til de sidste dage. Se, den løn, som I med svig har tilbageholdt fra arbejderne, der har høstet jeres marker, råber; og råbene fra dem, der har høstet, er nået frem til Herren Zebaots

ører. I har levet i nydelse på jorden og frådset; I har næret jeres hjerter som på en slagtedag. I har fordømt og dræbt den retfærdige; han gør ikke modstand imod jer.» Jakobsbrevet 5:3–6.

„Men hvem læser de advarsler, som gives gennem tidens tegn, der hurtigt går i opfyldelse? Hvilket indtryk gør de på verdsligt sindede mennesker? Hvilken forandring ses i deres holdning? Ikke mere end det, der sås i holdningen hos indbyggerne i den noakiske verden. Opslugt af verdslige forretninger og fornøjelser ‘ænsede de ikke, før Syndfloden kom og tog dem alle bort.’ Mattæus 24:39. De havde advarsler sendt fra himlen, men de nægtede at lytte. Og i dag iler verden, fuldstændig uberørt af Guds advarende røst, videre mod evig undergang.

„Verden er gennemtrængt af krigens ånd. Profetien i det ellefte kapitel af Daniel er næsten nået til sin fuldstændige opfyldelse. Snart vil de trængselens scener, som der tales om i profetierne, finde sted.“

Vidnesbyrd for Menigheden, bind NI, side ELLEVE.